

KIADÓ HIVATAL:

Beliczey-út 4. szám
hova a előfizetési pénzek
hirdetések és minden a ki
adóhivatalt érdeklő közle-
mények küldendők.

Nyitási díj egy sor
közlelési díja 10 krajcár.

Hirdetések jutányos
áron vétetnek fel.

SZARVASI LAPOK

TÁRSADALMI ES KÖZGAZDASÁGI HETILAP

MEGJELENIK HETENKINT EGYSZER, VASÁRNAP.

SZARVAS VÁROS HIVATALOS LAPJA

ELŐFIZETÉSI ÁR

Egész évre 5 frt. — krt
Félévre 2 frt. 50 kr
Negyedévre 1 frt. 25 kr

SZERKESZTŐSÉG

Beliczey-út 4. szám
hova a lap szellemi rész
illető közlemények kül-
dendők.

Kéziratok nem
adatok vissza

Hivatalos közlemények.

8687/99.

Hirdetmény.

A köztenyésztésre szánt bikák sertéskanok és kosok f. évi december 13 án d. e. 10 órakor fognak a mezőgazdasági bizottság által a község hazánál megvizsgáltatni.

Felhívtnak tehát az apaállat tulajdonosok, hogy ha bikaikat, sertéskanjaikat és kosokat köztenyésztésre akarják használni ezeket a vizsgáló bizottság elé vezetni eine mulasszák.

Szarvason, 1899 nov 14,

Az előjárók nevében:

Dancs, Kovács,
első jegyző. t. bíró.

Anyagi bajok.

Minél nagyobb eredményeket mutathat fel a kor civilizáció, a tudomány és haladás terén, annál általánosabbá válik egy panasz, mely elől az emberiség sorsát figyelemmel kísérek nem zárkozhatnak el.

Szomorú nótá az, mely általános elszegényedésünkről panaszodik. A kereskedők arról panaszodnak, hogy az üzlet pang s nem lehet boldogulni.

Az iparos azt mondja, nem képes versenyezni a külföldi iparral, a honi ipart pedig nem partoják: hiába egyesül ő a verseny ellen megelégednek, ha úgy a hogy megélhetne, nem

kivánna ő többet. S ez különösen a kisiparosra nézve áll.

Panaszkodik a gazda a nagy adó miatt; azt mondja, hogy nem képes immár annyit termelni, hogy családját fenntarthassa, befektetéseket is tehesse. adósságot is törlesszen s azonfelül előre nem látott eseményekre is takarítson s az adót fizesse, mely ónsullyal nehezedik reája.

S ezek nyomán panaszodik ezután egy egész csoport más foglalkozásbeli ember, aki fizetésből él.

Panaszkodik, hogy minden drága, hogy fizetése a becsületesség megélhetést neki és családjának nem biztosítja, hogy nemcsak drága minden, de rossz is, — hogy a modern kézművesség mind rövid tartalmuak, hogy a megélhetés gondolai tönkre teszik.

Van-e valami igazság ezekben a panaszokban s valóban oly mérveket ölt-e az elszegényedés?

E kérdésre nem oly könnyű felelni, mint az első pillanatra lászik. Ehhez gazdasági viszonyaink egybehasonlító tanulmánya szükséges. De hogyha egyrészt nagy pesszimizmusra vallana is, ha e panaszokat egész terjedelmükben igazaknak vallanók, — bizony másrészt nagy optimizmus kell hozzá, ha valaki állapotainkat rózsás színben akarná feltüntetni.

Kereskedő, iparos, gazda s a többiek panaszában van valami igazság; mert állami életünk s fennmaradásunk biztosítékai oly áldozatokat követelnek mai napság minden honpolgártól, a melyek az európai konsteláció következtében

nem hogy csökkennének, hanem bizonyosan gyarapodni is fognak.

Ez a körülmény az egyesek megélhetését is nehezebbé teszi és súlyosabb a létért való küzdelmet.

S ennek ellensúlyozására csak egymód van: a legszélsőbb egyéni takarékoság. A polgárosodás előrehaladásával a luxus is nagy kiterjedést öltött, a különben egyszerű életmódú emberek igényei is nagyobbak lettek. Nehéz ma már különbséget tenni a között, a mi valóban szükséges és hasznos s a mi könnyen nélkülözhető t. csak képzelt szükséglet tesz.

A nemzet legnagyobb elismerésére és hálijára volna méltó az, aki józan takarékoságot tudna a nemzet kebelében meghonosítani.

Hogy a nemzet megfelelhessen azon nagy mértékű követelményeknek, melyekkel a haza, az állam fenntartása érdekében eléje járul, ahhoz szükséges, hogy minden család a maga körében emeljen oltárt a takarékoságnak s a fényűzést, a felesleges kiadást, mely romboló hatással pusztítja a vagyonosodást s a vele járó szellemi, erkölcsi és anyagi boldogságot, kerülje.

Hogy még azért mindig maradnak és lesznek olyanok, akik a legszükségesebb költséget sem képesek fedezni, akiknek körében a szegénység és nyomoruság út tanyát s akik rászorulnak majd vagyonosabb és jobban szituált emertársaik segélyezésére — fájdalom — igaz. De az általában s segélyakció is nagyobb erővel és képességgel fog működni a nyomor enyhítésén, ha a józan takarékoság tör utat magának, hog

TÁRCSA.

Lakodalmi szokások az alföldön.

Ősz van... Letaroltan áll már a rét; hervadt a liget is; zörög a haraszt a mezőn; az „ördög” szekerét sivitva hajítja tovább tovább a csipős őszi szél.

A szántóföldekről már be van takarítva minden... A pásztor furulyájának búbanatos dala is mind ritkábban hallik már a mezőn. Nemsokára téli szállásra szorul a pásztor is nyájával együtt.

Kint a mezőn az élet lassan lassan kihál; de annál vigabb, elevenebb lesz ám így ősszel a falu.

Epen most közeledik a falu felé egy csoport legény vigan dalolva.

E daltól be sok édes anyának vidul fel a szive, be sok szép „eladó leánynak” dobban meg a szive, mert a daloló legények most szabadultak haza — hosszú három év után — „katonáéktól”, s a mi fő, ez „őszön” mind megakar házasodni!...

Azért hangzik oly vigan ajkaikon a dal, azért siet közülök mindegyik az édes otthonba; hogy mielőbb keblére ölelhessen szüleit; azt az öket oly sokszor meg megsirató édes anyát, szeretteit... s ha van: „választottját” is!...

Hej! be várták is már öket!

Még haza sem jött a katoná-fiu, a várakozó szülők már hetekkel előbb úgy estenden, mikor a ház előtti kis padon kettecskén beszélgettek, azon tanakodtak: Kít is kellene a fiunak elvennie, melyik lányból lenne legjobban menyünk!?

Most, hogy a fiú hazajött, őt is bevonják ebbe a fontos tanácskozásba, hisz, őt nagyon érdekli a dolog és választanak együtt menyecskének valót... Sorba veszik ilyenkor a falubeli, rangjukhoz való leányokat, s bíralgatták, melyik milyen, válogatnak. Sokszor azonban előáll ám a legény, hogy biz ő neki már van régen választottja, aki őt megvárta, akinek elmenetele előtt megígérte, hogy elveszi, ha hűséges lesz hozzá, sőt gyűrűt is adott akkor neki!

Ilyenkor aztán az öregek, ha a legény választotta lány nem az ő nyútkre való, előállnak ellenvetéseikkel, ami azonban nagyon kevés esetben bírja azt a lemondásra. Ha a fiú hajthatatlan, hát kénytelen-kelletlen bár, de beleegyeznek.

Az ilyen eset inkább csak kivétel számba megy. Legtöbb esetben a szülők választanak menyecskének valót, mert a legény — három évig oda lévő katonának — nem igen ismeri a feleségnek való leányokat; hisz' a kikkel ő katonasága előtt együtt tánczolt, akik vele egykoruak, azok már mind férjhez mentek.

Az alföldön ugyanis 16-tól 20 éves koráig minden leány igyekszik férjhez menni, mert a húszéves lányt már vén lányok tartják. — Akik most eladók, azok három évvel előbb még kis lányok voltak, mulatságba nem igen jártak.

Mikor végre megegyeztek a „jövendőbelin”, ekkor kezdődik a „gyalog sátán” szerepe.

Ne tessék félreérteni!... Ez a gyalog sátán nem valami földalatti hatalmasság; a földön él ő, s így ősszel, a lakodalmaik idejében jár egyik házból ki, a másikba be, polgári foglalkozása máskülönb: öreg asszony!

A gyalog sátánok a házasság közvetítők; ezek „kommandálják” a legényt a lánynak, a lányt a legénynek.

A házasulandó legénynek s szülőinek megbízásából a „gyalog sátán” másnap reggel, templomból hazamenet ama bizonyos lányos ház elé veszi útját, „úgy véletlenül” beköszönt, ott szóbeszéd közben, lassan-lassan az ő módja szerint kifürkészi a szülőkné s a leánynak a véleményét a legény felől, — miközben agya-főbe dicséri a legényt — és megtudja, vajjon hajlandó-e a leány hozzámenni a legényhez, a szülők pedig hozzá adják-e?...

Van eset, hogy bizony hiába sántikált ő kigyelme, nem is akarnak hallani semmit a dologról. Ha azonban a hangulat kedvező s van hajlandóság mind a szülőknél, mind az „eladó leányban”: akkor siet a kedvező hírrel a legényhez és szüleihez; ott tüviről hegyire előadja, hogy miként járt el fontos küldetésében.

Délután a legény anyja „ünneplőbe” öltözve, ellátogat a lányos házhoz, hogy ott szét nézzen és személyesen győződjék meg a dologról. — Itt persze a legnagyobb illendőséggel és tisztelettel fogadják, a tiszta szobába vezetik, s megkínálják egygyel mással. Ilyenkor természetesen bent van a leány is és ott sürgő-förgő a leendő anyósa körül. Beszéd közben aztán „előhozakodik” avval is hogy mi jártnak volna tulajdonképen és fia nevében megkéri a leány kezét... A leány azonban már ekkor nincs a szobában, mert a mint meghallotta hogy ő róla kezdődik a beszéd, ki-surrant, s úgy kell „erővel” behozni, hogy mondja ki ő is azt a bizonyos „boldogító igent.”

ha mindegyik csak addig fog nyujtózni, a meddig a takaró ér.

Azért takarékoság mindenekelőtt, mert csak így szabadulhatunk meg anyagi bajainktól.

Mentők a vidéken.

Manapság gyorsan hal meg az emberiség egy tekintélyes százaléka, a balesetek, szerencsétlenségek és öngyilkosságok mind nagyobb arányban járulnak hozzá a temetőkeretek benépesítéséhez. De a legtöbb esetben a hirtelenben jött gyors pusztulásnak gyors segítséggel elejét lehet venni. A nagy városokban hatalmasan érvényesülő emberbarátság tehát megteremtette a mentő intézményt, ezt az ideálját a gyors segítségnek.

Remekszép dolog az, a mit Budapesten a mentő intézmény véghez visz. Nincs az az ujság, mely oly gyorsan a közönség szívéhez férközött volna, mint a mentőintézmény. A kávéházi gyufatartótól, melyen ott ekeskedik a „Mindnyájunkat érhet baleset” felírás a Markó utcai díszes palotáig száz és száz jelensége a mindennapi életnek a mentők népszerűségéről tesz tanúságot és arról az áldásos eredményről, mellyel a mentés munkája jár.

A külföldi példán okulva két-három nagyob vidéki városunkban is szervezték a mentő intézményt. A mennyire a szerény anyagi támogatás megengedi, a mentés prosperál itt is.

Nekünk nincs olyan gazdag jótékony társadalmunk, mely közintézményeket tudna fenntartani állandóan. Már pedig a mentőintézmények közintézménynek kell válnia, így kívánja azt a humanizmus és számos reális érdek, Budapestről, hol pár év alatt virágzásnak tetőpontjára emelkedett az önkéntes mentés szét kell áradnia és fogékony talajra kell találnia az eszmének minden vidéki városban, mely valamit tart magára.

Az eszme megvalósítása nem tartozik a nehezebb feladatok közé. Nem költséges dolog ez. Egy két mentőkocsi, 4-5 önkéntes mentő, egy szakember vezetése alatt a legtöbb vidéki városban megfelel. Miacs az a vidéki város,

melynek társadalma nem adózna erre a nemes célra. Es ha a városi vagy megyei hatóság is meghozza a maga áldozatát, mely amugy sem lesz nagy, a mentés országsszerte szervezve lesz.

Az állam, mely eddig jóakarató figyelemmel kísérte az új intézmény derekas működését, most támogatását ajánlja fel, hogy a vidéknek is része legyen az emberbarátság eme nagy-jelentőségű művében.

Maga a miniszterelnök nyitotta meg azt a kongresszust, melyen az ország csaknem minden törvényhatósága és rendezett tanácsu városa képviseltette magát egy-két három főtisztviselővel. A kongresszus a mentőintézmények a vidéken való szervezésével foglalkozott már több elvi jelentőségű megállapodásra jutott. Az az egyhangú lelkesedés, mellyel az ország megbizottai az új eszmét fogadták s a meleg érdeklődést, melyet a kivitel módozatai iránt tanusítottak, bizos reményt kelt bennünk arra nézve, hogy aránylag rövid idő alatt a mentő intézmény országosan szervezve lesz. Különösen ha a kilátásba helyezett állami támogatás kellő időben meglesz.

A vidéki mentők szervezését nagyban megkönnyíti a kongresszuson is általános helyesléssel fogadott azon terv, hogy a tűzoltóság kebelében akarják a mentést szervezni. A vidéki tűzoltóságok mindmégannyi megállapodott. fegyelmezett s elég intelligens testületek, az önkéntes mentők legjobb anyagát mindenestre ők tudják kiszolgáltatni. Igen szerencsés idea a tűzoltóságot az önkéntes mentéssel együtt szervezni.

Az első lépés tehát meg van. Most minden tényezőnek meg kell tennie kötelességét, az államnak, a vidéki közhatalomnak és a társadalomnak. És ha majd fölhangzik a mentők csilingelése ebben az országban mindenütt, a hol megjelenik a halál előhírnöke, a katasztrófa: Magyarországot az első államok sorában fogják emelni.

Ujdonságok.

— **Meghívó.** A „Szarvasi helyi tanító egye sület” folyó 1899-ik évi decemberhó 16-án délután 2 órakor a községi ipariskola III-ik oszt. tantermében értekezletet tart. Az értekezlet sorrendje a következő: 1. Tóth Kálmán „Előre” című költeményének tárgyalása, előadó: Paulenda János. 2. Czukrasz-féle phonomikai módszer bemutatása, előadó: Brózik Lajos. 3. Franklin társulat által kiadott „Térkép vázlatok ismertetése, előadó: Simkovich Pál.

— **A vármegye rendes közgyűlése** — ez évben a negyedik — szabályrendeletszerűleg december hó második felében megtartandó lévén, annak határ-idejűl december hó 18-át tűzte ki a vármegye főispánja. A közgyűlés anyaga aránylag kisebb lesz a rendesnél és annak egyik legnagyobb érdeklődést keltő pontja a közigazgatási bizottság újra alakítása lesz. Az év végével ugyanis a két év előtt megválasztott Haviár Dániel, Varságh Béla, dr. Hajnal István, gróf Almásy Dániel és Keller Imre megbízatása le jár, helyettük tehát új tagok választandók, de újra választandók a kilépő tagok is. — A közgyűlés tárgyainak előkészítése céljából az Állandó választmány december hó 15-én fogja ülését megtartani.

— **Uj pénztárnok.** V e l o s Tamás november hó 28-án megválasztott községi pénztárnok — mint örömmel értesülünk — súlyos betegségeből felépült, s hivatalát a múlt héten elfoglalta.

— **Nyilvános nyugtázás.** Roszjarovitz János táncz tanító múlt hó 12-én tartott próbahája jövedelméből a helybeli iparos ifjak egyesületének 3 trt 50 krt küldött. Ezen küldeményeért fogadja az önképzőkör elnökségének köszönetét.

— **Választás.** Folyó hó 4-én tartott meg a szol gábiróság hivatalos helyiségében az iparhatósági megbizottak választása. Meglettek választva a következők: Sutyinszky Pál eszmadia, Fehér József mészáros, Zsákócs Mihály eszmadia, ifj. Tóth Pál áca, Weisz Dávid szabó, ifj. Misik János bognár, Piacsek András szücs, Ab-zalon Mátyás kőműves, Konyecsny György kovács, Csornák István géplakatos, Sall Károly kéményseprő, ifj. Heivnák Pál eszmadia, Krenyiesky István eszmadia, Sörös Károly asztalos, Csapó Soma kereskedő, Jeszenszky András gépész, ifj. Brachna István tí már, Lempert Gábor asztalos, Ferenczy Ferenc sziggyártó, Király Imre cipész, mesterek.

— **Meghívó.** A szarvasi iparos ifjság önképző köre 1899. évi decz. hó 26-án, karácsony másodnapján

Ha már az édes anya így elvégezte a megkérést és igenlő választ nyert mind a szülők, mind a leány részéről; akkor megy el csak a legény is a házhoz.

Nemsokára megtörténik a jegyváltás. A leány értékes, szép selyemkendőt ad a legénynek, a legény meg pénzt. Legujjabban az előkelőbb gazdák gyermekei már rendes arany jegyűrűvel jegyzik el egymást. Az eljegyzést követő szombat délután a jegyesek, keresztapjuk, mint tanúk kíséretében jelentkeznek a plébánián „hirdetőre.”

Ez időtől kezdve a legény minden este elmegy a napi munka befejezte után jegyeséhez, kívül a padkára félrevonulva suttognak jövő boldogságukról.

Legtöbb esetben ez alatt a néhány hét alatt ismerik meg egymást annyira — mennyire a fiatalok. — — Mig ők így ketteeskén, édesdeden suttognak, a házbüliek, a család tagjai addig a maguk dolgával foglalatokodnak, mintha a jegyes pár ott sem volna közöttük.

A lakodalmi előtti utolsó héten a hosszú piros pántlikás kalapú s nagy bokrotával ékesített hivogató vőfély bejárja a falut, hogy a rokonságot s a jó ismerősöket úgy a vőlegény, mint a menyasszony részéről „egy kis barátságos ebédre” vagy „vacsorára” meghívja.

A lakodalmi rendesen hétfőn, kedden vagy szerdán tartatik. Ezt megelőző nap este felé történik a „ágyvétel.”

A vőlegény házatól kocsiikon jönnek asszonyok, legények és leányok s a vőfély, hogy a menyasszony „ágyát” s ruháival telt fiókos „szublót” elvigyék leendő lakására.

A menyasszony házában már várják őket. Belépnek az ágyvívők, köszönnek, utasoknak adják ki magukat, akiknek eltört a kerékük és nem tudván tovább menni, éjjeli szállást kérnek. Persze magyaros vendég-

szerettel fogadják őket, rögtön asztalt terítenek s megvendéglők a társaságot.

Beszéd közben a vőfély s a nászasszony arra terelik a beszédet, a minő járatban vannak, s csakhamar megkezdődik az alku a menyasszony ágyra.

Van ilyenkor aztán szövegező elég. Az alkuvók becsméri, az eladók dícsérik az „ágybélit.” Nagy nehezen, hosszú alku után, — miközben a vevők több szőr elakarnak menni, miután nem tudnak egyezségre jutni — megcsinálják a vásárt, két, három vagy több száz forintban — a mód szerint — megegyeznek. A nászasszony kifizeti a megalkudott árt — természetesen csak század részét; annyi krajczárt, ahány száz forintban alkudtak meg.

Aztán mindent felpakolva, vig dalolás közben viszik haza a vőlegényes házhoz.

Másnap reggel mise után történik az esküvő, melyre a menyasszony és vőlegény külön mennék el kiki a maga násznépével. A templomból vig zeneszóval a menyasszony szülei házához mennek, itt van az ebéd, az ugynevezett „kiadó,” amelyen a vőlegény részéről csak édes anyja, legközelebbi rokonai s a násznagy vannak jelen. Előbb után a fiatalok tánczra perdel, s foly a táncz egész estefelég. Ekkor az egész vendégsereg a házba gyűl össze, hol a menyasszonyt bucsúztatja el a násznagy hosszú verses beszédben szüleitől, testvéreitől s rokonaitól. . . . Megered ilyenkor a könnyek forrása!

Búcsúztatás után következik a menyasszonytáncz. A fiúeknek és rokonoknak sorba kell tánczoltatniok menyasszonyt.

Enek végeztével megindul a nászmenet cigánykísérettel a vőlegényes házhoz, hová a menyasszonyt leánybarátnői s a legények elkísérik.

Odáérkezve a menet, a ház ajtóban megáll. Ott várja már az édes apa és anya őket, s megkérdik a

vőlegényt: „mit hoztál fiam?” Ez ráfeleli: „Áldást lékességet.” — Mezesik, hogy a boldog vőlegény szép menyasszonyára nézve szórakozottan azt feleli: „szép leányt hoztam édes szüleim feleségnek!” — Ők azonban ezzel meg nem elégedve addig intézik hozzá a kérdést, míg helyes feleletet nem ad, s akkor színműbe mártott kenyéret nyújtanak az új párnak c szavakkal: „ilyen édes legyen az éltetek kedves gyermekeirnk!” mezesókolják őket s bevezetik a házba.

A fiatalok az udvaron felállított tágos sátor alatt „czigány mellett, pohár mellett”, folytatja a mulatozást vacsora ill. jégig.

Mikor az asztalok felterítve készen állanak, a vőfély elmegy a menyasszonyos házhoz, s az ott maradt vendégeket, kiket „hérészek”-nek, vagy „uj vendégek”-nek neveznek, meghívja a vacsorára. A mint a közeledőket észreveszik, az egész vendégsereg gyertyával s lámpással kezében elébük megy, a cigány pedig tust húz.

Megkezdődik a vacsora.

A főhelyen a násznagyok mellett ül az új pár, aztán a menyasszony szülei s az előkelőbb vendégek.

A vacsorához minden tál ételt a vőfély ékes „rigmus” kíséretében ad fel, a melyek sokszor derűltségre keltik az egész társaságot.

A menyasszonyt, a kinek adni kell a szomorut és szerényt, igen sokszor megtérfálják. Vig társalgás és zeneszó mellett megy végbe a sokszor meglehetősen hosszú lakodalmi vacsora, mely után tart a táncz és mulatság kivilágos kiviradtig.

Somlyai Lajos.

az „Árpád szálloda“ dísztermében saját pénzára javára tombolajátékkal egybekötött zártkörű táncmulatságot rendez. Beléptidj: Személyjegy 80 kr. Családjegy: 2 frt. Kezdeté 7 órakor. Felülvezetések köszönettel fogadtatnak s hírlapilag nyugtáztatnak.

— Az új pénz. Újév napján lép az eddigi osztrák érték helyébe a koronaérmék, mint egyedi és kizárólagos törvényes érték. Ez az új számítás sok változással fog járni, s a pénzügyminiszter most adta ki részletes utasítását a koronaérmékben való közkötelező számítás és könyvelés tárgyában. Az utasítás főbb rendelkezési a következők: Az új számításban előforduló hivatalos rövidítések a következők: k.—korona, f.—fillér, k. é.—koronaérmék. Az osztrák értékű ezüst egyforintosok addig, amíg azokat a törvényhozás forgalmon kívül nem helyezi, a koronaérmékben teljesítendő minden fizetésnél a koronaérmék érmei helyett, az ezüst egyforintos két koronával egyenlőnek véve, korlátlan mennyiségben elfogadandók, illetve azokkal korlátlan mennyiségben kifizetés teljesíthető. Ugyanaz áll az ausztriai veretű érmekre is. Az 5 forintos és 50 forintos államjegyek, akár ausztriai, akár koronaérmékre szólnak korlátlan mennyiségben elfogadandók. Ellenben a koronaérmékben teljesítendő fizetéseknek a m. kir. pénztárak és hivatalok a koronaérmék érmei helyett a kereskedelmi érmekül vert nyolcz és négyforintos aranyermeket és a kereskedelmi érmekülvert levantei tallérokat fizeteskép sem el nem fogadhatják, sem nem adhatják. Az arany értékermek, vagyis a huszkoronások és tizkoronások, minden fizetésnél, mely koronaérmékben, még pedig akár ércpénzben, akár papírpénzben teljesítendő, névértékben elfogadandók. Oly fizetési kötelezettségek — ideértve a határvámfizetéseket is — melyek tényleg magyar, vagy ausztriai aranyforintokban teljesítendő, a fizetésre kötelezett fél választása szerint, a koronaérmék magyar, vagy ausztriai veretű aranyérmékben is teljesítendő. Ily esetben 42 magyar vagy ausztriai aranyforint 100 koronával aranyértékermekben számítandó. A magyar és ausztriai veretű öt-koronás érmek minden koronaérmékben teljesítendő fizetésnél névértékükben fogadandók el. Az állami pénztárak azokat korlátlan mennyiségben tartoznak elfogadni. Magánfel azonban nincs kötelezve öt koronásokat 250 korona összegben túl fizetesképpen elfogadni. Hasonlóképpen van a fizetés az egykoronásokkal is; a fél azonban nem köteles 50 koronánál magasabb összeget egykoronásokban fizetesképpen elfogadni. A magyar vagy ausztriai veretű nikkel érmek, azaz husz és tiz fillérek, valamint a két és egyfilléres bronz érmek minden fizetésnél, mely koronaérmékben teljesítendő, névértékben elfogadandók. Az állami pénztárak egy és, ugyanazon feltől tiz koronánál nagyobb összeget ily érmekben nem tartoznak elfogadni. Hasonlóképpen nem köteles a fél tiz koronánál többet nikkel érmekben és egy koronánál többet bronz érmékben fizetesképpen elfogadni.

— A békési evang. egyházmegye f. hó 29-én rendkívüli közgyűlést tartott Komlóson Veres József esperes és Haviár Dániel felügyelő elnöke alatt. Hosszú és érdekes vita után elfogadta a közgyűlés a szarvasi egyház határozatát, mely szerint megszünteti az Achim féle lelkesítő híványt s helyette kézpénzből álló fizetést állapít meg (2200 frt meg a stóla.) Ugyan csak a szarvasi egyházból érkezett fölbozós követ kezében határozatban mondotta ki az egyházmegyei közgyűlés, hogy Szarvason a két templomban föl váltva magyar és tót nyelven tartassék vasárnap reggel az istentisztelet, de a nagy templomban a magyar után 10 órakor tót istentisztelet is legyen. Ezt a határozatot egyhangulag hozta a közgyűlés. A gymnásiumi felügyelő bizottságba Csermák Kálmán és Haviár Lajos, a törvény székbe Zvarinyi János, a számvizsgáló bizottságba Kovácsy László választották meg. A gyűlés után a köz ebédnél komoly és vidám felköszöntők hangzottak el nagy számban, s a felköszöntők Veres József indítványára egy egy koronát adtak a segélyegylet javára.

— Egy kis halott. Egy kis koporsót tettek le a sírba. . . N a d h á z y János helybeli előkelő iparos és családját érte az a lesújtó sorscsapás hogy a család viruló legifjabb hajtását törte le a könyörtelen halál. A közönség őszinte részvétele mellett temették el a kis halottat, a gyászba borult szülők letört reménységét. Vigasztalja a mélyen lesújtott családot az a részvét, melyet ismerőseik részéről tapasztaltak.

— Új fakereskedés. P o p j a k György helybeli jövevű építőmester a közönség kielégítésére fa és szénkereskedést nyitott. Felhívjuk olvasóink figyelmét a czégnak lapunk mai számában közzétett hirdeté sére.

— Farkas Soma mai számunkban megjelent hirdetésére felhívjuk olvasóink figyelmét.

— Tündér látrányosság táru! most minden este a Kossuth Lajos-utca sétáló elő. A Budapesti Poliklinikai Egyesület nagy jótékonyági sorsjátékának vállalata kirakatában ugyanis villamos lámpák fényözönében láthatja a közönség a főnyereményekül szolgáló pompás gyémántos ékszereket, melyek méltók volnának egy királynő ékességéül is. — E főnyeremények együtt 200,000 korona értékű fejedelmi ajándékot képeznek; ezt az ajándékot fogja ugyanis a szerencse Istenasszonya a neveléséig kicsiny betétért egy egy koronáért onnyi egy sorsjegynek ára — valakinek az ölébe dojni. Bizonyítva nincs egész Magyarországon hölgy, aki ne volna hajlandó ilyen csekély összegért megszerezni annak lehetőségét, hogy a legpompásabb diadém ből, kollierből karperecekből, melltűből fülbevalókból stb. álló valóságos kincstár birtokába jusson. Sorsjegyek egy koronáért minden sorsjegy eláruló üzletben kap hatók.

CSARNOK.

A gyöngyhalász.

Ira: Tölgyesi Mihály.

Drágaságai közt ül boltjában az ékszerész. Van itt minden, a mi szívet, szemet gyönyörködtet. Kalifornia és Klonlyka aranybányáinak kincse, az afrikai gyémántmezők csillogó termése, a tengertének rejtelmes homályából aszpényre hozott gyöngyök és korálok, garnadába rakva várják a bőkezű vevőt.

Csak egy hiányzik — egy igazi gyöngy, valamennyi kincsénél, minden földi gyémántnál becsesebb. Az ékszerárut hidegen hagyja mind a sok kincs — az ő szívét nem gyönyörködteti csillogó ragyogásuk — neki valami egyéb kellene.

— Kop, kop! koczog valaki az ajtón.

— Tessék!

Belép fontoskodó arczeval, nyájas hajlongások közt egy ismeretlen.

— Hoztam valamit önnek! — Mondhatom rendkívüli, nagyszerű! Ilyen még nem volt a világon, éppen önnek való!

Elővesz egy pompás keleti gyöngyöt és sugárzó arczeval felmutatja: „Nagyszerű! A gyöngy felülmul minden eddig létezőt! A hidezabadi Nyzám híres kincstárában sines hozzáfogható. Nézze ezt a ragyogást! A pirkadó hajnal rózsapírja csak halovány utánzata e drága gyöngy rózsaszínű ragyogásának.

Az ékszerárus megnézi a gyöngyöt — valóban nagyszerűnek látszik.

— De vizsgáljuk csak meg közelebbről! gondolja magában és rálehel a gyöngyre, aztán könyökével végigtörli.

— Vigye ezt a gyöngyöt, nem látja, hogy ki van festve.

A kufár szégyenkezve viszi el a portékáját.

— Hej, hol kapok én igazi gyöngyöt, sóhajtott fel az ékszerárus.

— Kop, kop! Megint koczogtatnak.

— Tessék!

Benyit az előbbi ember,

— Uram! — ugymond — tudom már az ön ízlését! Ön a valódit, a belső értéket, a boltartalmát szereti! Ez az!

És felmutat egy másik gyöngyöt. Diszkrét fénye édes csillogása igazán elbűvölő. Ez már csak nem hamis?

— Ohó! várjunk! Gondolja magában az ovatos ékszerész. Pillantsunk csak a dolog mélyére. Elemezzük egy kicsit a drága jószágot, vajjon kiállja e a tüspróbát? Keressük Achilles sarkát.

Nagyító üveggel nézi, egy helyen meg is kaczolja.

— Most már eleget tudok! — mondá és a gyöngyöt visszaadja. Ez is hamis! Ez is olyan, mint a többi!

A kufár pirulva elsomfordál.

— Hol kapok én nekem való gyöngyöt! sóhajtott fel az ékszerárus. Már most magam csapok fel gyöngy halászának.

A gyöngyhalászokról tudva van, hogy életük kockázatásával szállanak le a tenger mélyébe. Ott van az igazi gyöngy — profán tekintetektől elrejtve, kagylók biztos méhében zárva!

Tenger az emberi élet, az egyes családok benne a gyöngytermő kagylók! A gyöngyhalász szerencsésen kihalásztá egy ily kagylóból a gyöngyöt s diadallal viszi nem az üzletébe, hanem a tulajdon fészkébe.

Ez e pereztől fogva szívébe zárja a gyöngyöt, féltő gondtal óvja és végtelenül gazdagnak érzi magát általa. Azt mondja, hogy egész boltjának minden kincsét odaadná ezért az egy gyöngyért!

Hej, de kevesen vannak ma már, kik ily igazi gyöngyre halásznak és milyen sokan vagyunk, akik a sárga, csengő, aranyértékű gyöngyért szívesen odaadnák azt az igazi gyöngyöt, melynek bírásától függ az igazi, a felülmulhatatlan, a legédesebb boldogság.

Ugye azért tudjátok, hogy mi az igazi drága gyöngy? . . .

Felelős szerkesztő: SZIKES ANTAL

471

1899 szám.

Árverési hirdetmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a szarvasi kir. járásbíróság 1898 évi v 417, 432, 299 és 319 számú végzése következtében Dr. Reismann Adolf szarvasi ügyvéd által képviselt Ormai és Társa és társai javára Józsa József és Merz Lajos ellen 3224 frt 10 kr s jár erejéig 1898 évi december hó 5 én foganatosított biztosítási és kielégítési végrehajtás utján le és felül foglalt és 1677 frt 50 kr-ra becsült következő ingóságok u m cséplőgép, butorok stb. nyilvános árverésen eladotnak

Mely árverésnek a szarvasi kir. járásbíróság 1898-ik évi V. H 432/4. számú végzése tolyán 3224 frt 10 kr-tó követelés ennek kamatai a bíróság már megállapított költségei erejéig Szarvason, Bethien utca 1274 sz. a. leendő eszközlésére 1899 évi december hó 14. napjának délutáni 3 órája határidőül kitétik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az crintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107 és 108. §-a értelmében közpénzfizetés mellett, a legtöbbet igénylőnek, szükség esetén becsáron alul is elfognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le és felül foglaltatták s azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-cz. 120. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Szarvason, 1899. évi november hó 22 napján.

MAGYAR MIHÁLY,
kir. bírósági végrehajtó.

Végre megkezdődött az eladás!

Sinkovits-féle saroküzlet a ru. k. postahivatal átellenében.

Fűszer, vas festék, déli gyümölcsök, továbbá rövidáru cikkeket nyilvános árverésen tettem sajátomná, mindezek

feltűnő olcsó árban kerülnek eladásra.

Különösen pamut, selyem, czérna, szallag harisnya és többféle rövidáru cikkeket.

Karácsonyi- és újévi

ajándékokra alkalmas játékaruk féláron kaphatók.

Felhívom a n. é. vásárló közönség b. figyelmét, tessék szavaim valódiságáról meggyőződést szerezni.

Kiváló tisztelettel:

FARKAS SOMA
kereskedő.

Ugyanitt két tanoncz felvetetik.

6

húzásra érvényes jótékonycélu — sorsjáték a budapesti poliklinikai egyesület kórháza javára — sorsjegy ára csak

1 korona.
Főnyeremény
100,000

korona ért.

5 nyeremény á 20.000 kor. stb. ért.
Kivánatra 20% levonással készpénzben kifizetetik.

Első húzás
visszavonhatatlanul
már január hó 4 én.

Megrendeléseket pontosan teljesít:
NAGY JÓTÉKONYSÁGI SORSJÁTÉK
KEZELŐSÉGE

Budapesti Poliklinikai Egyesület kórháza javára
Budapest IV., Kossuth Lajos utca 1. sz.

Értesítés.

Van szerencsém a n. é. közönség szives tudomására hozni, miként itt Szarvason a piacztér közelében, Jókai Mór utca 1255 szám alatti saját telepemem,

tűzifa, kőszén, mész és homok üzletet

nyitottam. Raktáramat a legjobb minőségű anyagokkal szereltem fel, s egyúttal bátorkodom a n. é. közönség szives figyelmét felhívni arra, miként enemű szükségletét nálam szerezze be. Biztosítva mindenkit a legjutányosabb árról, s a legpontosabb kiszolgáltatásról.

A n. é. közönség szives megrendeléseit kérve, maradok szolgálat kész tisztelettel
Szarvas, 1899. decz. 9.

Pepják György.

1--4.

Haszonbéri hirdetmény.

Gróf Károlyi Sándor úr Ö Nagyméltósága Terehalmi birtokai-
ból 126^{866/1100} hold szántó melyből 52^{1186/1100} hold őszi búzával bevetve
van, — továbbá 471^{553/1100} hold rét- legelő- a majori épületekkel együtt
több évre haszonbérbe kiadó.

Bővebb felvilágosítást ad ez ügyben,

Pécze'y Béla,
uradalmi ispán.

Lakik: Kis-Királyságon u. p. Bákés-Bánfalva.

Sírgöny czim: Nádházy Szarvason.

Alapított 1879 ik évben.

Nádházy János temetkezési vállalata Szarvason

(Kórház utca 1260 házszám alatt saját házában.)

elvállal mindenféle temetéseket — vidéken is — és pedig a legegyszerűbbtől a legdiszesebb kivitelig.

Raktáron tart dus választékban: ércz és fakoporsókat, továbbá mindenféle szemfedeleket, müvirág koszorukat és szalagokat.

A gyászeset megtörténtével, a hozzátartozók bármí módon tett értesítésre — vidékre is — a lehető legrövidebb idő alatt intézkedés történik.

Fakoporsók I frttól feljebb, érczkoporsókat gyermekeknek 8 frttól feljebb, nagyoknak két méter nagyságban 35 frttól feljebb.
A Nádházy „Temetkezési Vállalata” a legcsekélyebb megrendelésnél is gyors és pontos kiszolgáltatást biztosít

Kiváló tisztelettel:
Nádházy János.

Valamint ércz koszoruk.

Nyomatott Dantzky Sándor könyvnyomdájában. Szarvason, 1899.

Dus választék mükoszorúk és szalagokban.

Legnagyobb raktár ércz és fakoporsókban.